

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμά, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαχρδίκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 18 Ὀκτωβρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 42

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ'.

Περνοῦν μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας. Τὰ κακόμοιρα μικρὰ θοροῦν πῶς εἶνε αἰῶνες αὐτὰ τὰ λεπτὰ. Ἐπειτα, ὁ ἄγριος ἀρτίζει πάλιν τὸ μολύβι του ἐπάνω εἰς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου, καὶ λέγει :

— Αἶ ! φθάνει αὐτό. .

Καὶ κάμνει μὲ τὸ χέρι του νεῦμα εἰς τὸν Παυλὴν.

— Πλησίασε ἐσὺ πρῶτος, καὶ κατὰ σειράν οἱ ἄλλοι. Καὶ σεῖς, κύριε, καὶ σεῖς δεσποινίς, καὶ σύ, μωρό μου. . . Καὶ ἐξηγήσατέ μου σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς, τί εἶδους ἐπαναστάσεις ἐκύματε καὶ ἤλθατε εἰς τὸ κράτος μου; Ἦλθατε μὲ ἀερόστατον; ἢ σὰς πῆρε στή ράχι του καλέα δελφίν; ἤλθατε καβαλλὰ ἢ ἀποστολικῶς; διότι δὲν υποθέτω ὅτι ἐδγήκατε μὲ τὸ κολύμπι αὐτὴν τὴν ἔρημον ἄν !

Ἡ δεσποινὶς Κική, ὡς τὸ εἰποῦμε πρὸς τὰν τῆς Ναυαρχίας—πρῶτη ἀποφασίζει ν' ἀπαντήσῃ.

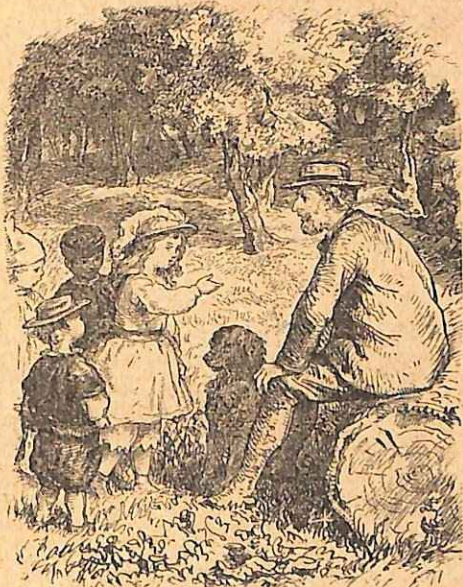
— Κύριε ἄγριε, λέγει, ἢ κύριε Ρομινσών, γιατί αὐτὸ μ' ἀρέσει καλλίτερα, θά σας 'πῶ ὅλη μὲς τὴν ἱστορίαν, ἂν εὐαρεστηθῇτε νά μα; ὑποσχέθητε ὅτι δὲν θά μας φάτε. . .

— Διάβολε ! εἶπεν ὁ ἄγριος, μὲ

παίρνετε λοιπὸν γιὰ κανέναν δράκο ἢ καννιθλο, ποῦ μπορεῖ νά σας φάγῃ ἔτσι, ὡμούς;

— ὦ ! λέγει ὁ Γιαννάκης, θά μας ψήσῃ πρῶτα.

— Μὴ φοβᾶσθε, μικρὴ μου δεσποινίς, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγριος μὲ φωνὴν κῆπως μαλακωτέραν· δὲν εἶναι οὔτε δράκος οὔτε καννιθλος, καὶ εἶνε περιττὸν νὰ τρέμετε ἔτσι. Σὰς χαρίζω τὴν ζωὴν, μὲ εἷνα ὅρον ὅμως—νά μου εἰπῇτε ὅλην τὴν ἀλήθειαν !

« Ἀπορασιζει ν' ἀπαντήσῃ. »

νὰ πέσῃ στὰ πόδια τοῦ ἀγρίου. — Μιμᾶ μού, μιμᾶ μού ! ἔλεγεν ἀπὸ μέσα της.

Ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, βλέπων ὅτι ἡ Κική δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ὁμιλήσῃ ἀπὸ τὴν τρεμουλίαν της, ὀπλίζεται μὲ θάρρος καὶ κάμνει ἐν βήμα πρὸς

τὸ μέρος τοῦ φοβεροῦ ἀγνώστου.

— Ἡ Κική δὲν πταίει καθόλου, λέγει μὲ ἀξιεπικρινὴν αὐταπάρησιν, οὔτε ὁ Μπέμπης, οὔτε ὁ Πχυλῆς, οὔτε ὁ Λουλοῦ. Ἐμένα μονάχα νὰ τιμωρήσετε, κύριε ἄγριε. Κρατῆστε με σκληρό σας ἐμένα μονάχα. Θὰ πάρω ἐγὼ τὴν θέσιν τοῦ Παρασκευᾶ, ἂν εἶνε ἀνάγκη, ἀλλὰ συγχωρήσατε ὅλους τοὺς ἄλλους !

Διηγῆθη τότε τὴν ἱστορίαν ἐκείνης τῆς ἡμέρας μὲ ὅλας τῆς τὰς λεπτομερείας, ἀράδιασε τοὺς διαφόρους τόπους που ἐπέρασαν εἰς τὸ μεγάλο των ταξίδι. Ἐξέθεσε συγχρητικώτατα τοὺς κινδύ-

« Ὀπλίζεται μὲ θάρρος. »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ'

Ἡ δεσποινὶς Κική δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Αἰσθάνεται κομμένα τὰ γόνατά της καὶ ὀλίγον ἔλειψε ἀγρίου.

— Μιμᾶ μού, μιμᾶ μού ! ἔλεγεν ἀπὸ μέσα της.

νους που συήτησαν, ἕως τὸ φοβερόν των ναυάγιον, καὶ πῶς ἐχάθη ἡ φρεγάτα « Ὠραία Κική ». Ἐπρόσθεσε μάλιστα ὅτι ὅλοι ἐπεινοῦσαν, καὶ ὅτι ἂν δὲν ἤθελεν ὁ κύριος ἄγριος νὰ τοὺς ἰδῇ νὰ τρώγουν χεῖλι χωρὶς ψωμί, ἢ τὸν Παυλὴν ὦμον καὶ ἄψητον, θά του ἐχρεωστοῦσαν αἰώνιον χάριν.

Πρέπει ν' ἐγὼ, ὡς ἱστοριογράφος, νὰ εἰπῶ εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου, ὅτι ὁ ἄγριος ἐγελοῦσεν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια του ὅσην ὥραν ἄκουε αὐτὴν τὴν θλιθερὰν διήγησιν.

Ὅταν ὁ κύριος Γιαννάκης ἐτελείωσεν, ὁ ἄγριος ἐκορώθηκε καὶ ἐστηλώθηκε καὶ ἐβγαλε τὸν ἐξῆς λόγον, ἀπὸ τὸν ὅποιον, σὰς βεβαιόω, οὔτε λέξιν δὲν ἔχασαν οἱ μικροὶ μας ναυαγοί :

— Εἶνε εὐγενὴς κλίσις ἡ κλίσις ποῦ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὰ ταξείδια, ὅταν τὰ κάμνουν εἰς τὴν ἡλικίαν ποῦ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ φανοῦν μὲ τὰ ταξείδια τῶν αὐτὰ χρήσιμοι πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἀλλὰ τὰ πουλάκια δὲν βγαίνουν χωρὶς κίνδυνον ἀπὸ τὴν φωλιάν των, πρὶν φυτρῶσουν οἱ φτεροῦγές των, καὶ αὐτὸ δὲν το ἐσυλλογισθήκατε σῆς, πρὶν ἀρχίσετε τὸ περιήγημα ταξείδι σας. Βλέπω λοιπὸν πῶς ἔχω τώρα ἐμπρὸς μου κατὰ ἐπιπόλαια παιδάκια, ποῦ δὲν ἐκατάλαβαν τίποτε ἀπὸ ὅ, τι ἐδιδάσασαν, καὶ ἠθέλησαν νὰ κάμουν τοὺς μεγάλους ἄνδρες, ἐνῶ εἶνε μωρὰ ἀκόμη. Ἄν ὁ Θεὸς δὲν ἀγρυπνοῦσεν ἐπάνω σας, δεσποινὶς Κικὴ καὶ κύριε Γιαννάκη, καθὼς καὶ ἐπάνω εἰς τὸ ἐξαδελφάκι σας, τὸν κακόμοιρον τὸν Μπέμπη ποῦ παρέρχεται εἰς τὸ πταίσμά σας καὶ αὐτόν, θὰ ἦσθε ὅλοι πεθαμένοι τώρα! τὸ νερόν εἶνε ἄπιστον στοιχεῖον, τὸ ὅποιον δὲν πρέπει ν' ἀντιμετωπίζῃ ὁ ἄνθρωπος παρὰ ὅταν ἔχη τὴν δύναμιν νὰ το δαμάσῃ. Ὅταν ὅμως τρέχῃ μόνος του νὰ εὕρῃ τὴν συμφορὰν του καὶ νὰ ἐκτεθῇ εἰς ἀνωφελεῖς κινδύνους, διότι ἔτσι τοῦ κατέβηκε σὺ ἀνόητο κεφάλι του, κάμνει τρέλλαν, καί, — νὰ με συγχωρῆτε διὰ τὴν ἔκφρασιν, μικροὶ μου φίλοι, — κάμνει κουταμάραν! Ἐκτὸς τούτου ἐφάνηκατε ἀχάριστοι πρὸς ἐκείνους ποῦ σας ἀγαποῦν καὶ περιβάλλουν τὰ παιδικὰ σας χρόνια μὲ ὅλας τὰς φροντίδας ποῦ πρέπει. Ὁ πατέρας σας καὶ ἡ μητέρα σας, δεσποινὶς Κικὴ, ὁ θεὸς σας καὶ ἡ θεὸς σας ποῦ εἶνε τόσο καλὸ καὶ ἀντικαθιστοῦν τοὺς γονεῖς σας ποῦ ἐχάσατε, κύριε Γιαννάκη καὶ κύριε Μπέμπη, θὰ εἶχαν ἀπὸ σήμερα τὸ δικαίωμα νὰ πιστεύουν, ὅτι δὲν τοὺς ἀγαπᾶτε πλέον. . . »

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἐπιζητεῖτε συχνάκις ἀφορμὰς γέλωτος καὶ φαιδρότητος, ἐὰν θέλετε νὰ διατηρῆτε ἀκμαίαν καὶ τὴν ψυχικὴν καὶ τὴν σωματικὴν σας ὑγείαν.

★

Ἡμέραν παρ' ἡμέραν μὴ λησμονῆτε νὰ πλύνετε τοὺς πόδας σας μὲ χλιαρὸν ὕδωρ καὶ σάπωνα. Ἡ καθαριότης τῶν ποδῶν εἶνε ἀπαραίτητος διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος.

(Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ἑλλάδος».)

ΑΘΗΝΑ· ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΠΟΥ ΤΑ ΧΑΝΕΙ ΟΛΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΟΥΜΕΙΣΘΕ τὴν μικρὰν μου φίλην Ἐλίαν, τὴν κόρην ἐνὸς καλοῦ μου φίλου, τὴν φίλην τῆς δεσποινίδος Παρουσῶν, ποῦ τὴν ἐγνώ-

ρίσατε τὸν περασμένον Φεβρουάριον; Σήμερα θὰ τὴν γνωρίσετε καλλίτερα. Θὰ σας εἰπῶ δι' ἐν ἐλάττωμά ποῦ ἔχει, — ἐλάττωμα περιεργὸν ἄλλ' ὅχι καὶ πρωτοφανές... ἐλάττωμά ποῦ εἰμπορεῖ νὰ το ἔχουν καὶ ἄλλοι. Γὰρ νὰ ἰδοῦμε!

«Ἐμὲ πάλι γὰρ νὰ σκάσω!» Αὕτῃ ἡ φράσις ἐξέρχεται συχνὰ ἀπὸ τὸ στομάτιν τῆς μικρᾶς μου φίλης, μ' ἓνα τόνον ποῦ σας κάμνει νὰ τὴν λυπηθῆτε καὶ συγχρόνως νὰ γελάσετε. Αἰωνίως εἶνε γὰρ νὰ σκάσῃ. Ἐγὼ τοῦλάχιστον τὴν εἶδα τόσες φορὲς εἰς αὐτὴν τὴν δύσκολην θέσιν, ὥστε ἀπορῶ πῶς δὲν ἐσκασεν ἀκόμη. Μὰ τί παθαίνει λοιπὸν τόσον συχνά; Ἰδοὺ: χάνει τὰ πράγματά της... τὰ χάνει ὅλα.

Ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ τὴν ἐγνώρισα, — καὶ εἶνε λίγα χρόνια, — πρέπει νὰ ἔχασεν ὅλον κληρονόμῳ... μαχαλὶ. Φοντασιῶτε τί ἔχασεν πρὶν τὴν γνωρίσω, καὶ τί θὰ χάσῃ ἀκόμη, ἕως νὰ χαθῇ καμμίαν ἡμέραν καὶ ἡ ἴδια! Ὁ ἀδελφός της, ἐκεῖνος ὁ ἐξυπνος καὶ πειρακτοῦλης Ἰάσων, αὐτὸ το περιμένει. «Σίγουρα, λέγει, καμμίαν ἡμέραν ἡ Ἐλίαν θὰ χάσῃ καὶ τὸ κεφάλι της.»

Καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐκόντεψε νὰ το χάσῃ, ἀφοῦ τὸ καλοναῖρι, ἔχασε—θὰ το πιστέψετε;—τὸ καπέλο της. Ἐνα καπελάκι ψάθινο, καὶ νὰ σῆς, ποῦ ὅ, τι το εἶχεν ἀγοράσῃ. Τῆς το ἔκλεψαν; τὸ ἄφισε κοντὰ στὸ παράθυρον καὶ τῆς το ἐπῆρεν ὁ ἀέρας; τὸ ἔκρυψε πουθενά καὶ δὲν το θυμᾶται πλέον; Μυστήριον!

Προχθὲς ἦτο πάλι «γὰρ νὰ σκάσῃ». Εἶχε χάσῃ ἓνα ὠραϊότατον μαντηλάκι κεντητὸν ποῦ της εἶχε κοστίσῃ πέντε δραχμὰς καὶ πέντε ἡμέρας ἐργασίας... Καὶ ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀπὸ αὐτὸ διὰ νὰ μου ἀπαριθμῇ, πότε μὲ γέλια, πότε μὲ στεναγμούς, — καθαυτὸ κωμικοτραγικῇ, — ὅλα ὅσα ἔχασε τὸν τελευταῖον καιρὸν:

— Ἀπὸ δώδεκα χρωματιστὰ μαντηλάκια ποῦ τὰγόρασα τὴν Πρωτοχρονιά, μού μένουν μόνον δύο... Θυμᾶσθε ἐ-

κείνο τὸ χρυσὸ μολυβάκι; πᾶσι!... Ἐκείνη τὴ χρυσὴ παραμύθια μὲ τὰ μαργαριταράκια; νάταν κι' ἄλλη!... Τ' ὠραῖο πορτομουνάκι μὲ τὸ κόκκινον πλοῦς; Ἀντίο!... Μιὰ ζώνη μὲ ἀγκράφα ἀσημένια; Στὸ καλὸ!... Τὸ πέτσινον τσαντάκι ποῦ μου ἐχάρισεν ἡ μαμμά; Πέταξε κ' ἐκεῖνο!... Κάτι εὐμορφὰ μπρελόκ ποῦ εἶχα στὸ ὠρολόγι μου; ἐκεῖνο τὸ γουρουνάκι... ἐκείνη ἡ βαρκούλα... ἐκείνη ἡ ἀγκυρίτσα... Ἐφυγαν ἑα-ἑνα... Ἀ! ἐξέχασα τὸ καλλίτερον... Πῶς το λυπήθηκα! ἐκεῖνο τὸ κοκκαλένιο τὸ κουτάκι, τὸ κομψό, ποῦ σας ἄρεσε τόσο... τί κρίμα!

Ἐξέχασες τὴν κοντσίνα ποῦ ἔχασες χθὲς, διέκοψεν ὁ Ἰάσων τὸ στοίχημά ποῦ ἔχασες τὴν Κυριακὴν, καὶ τὸ μὲν αὐτό σου, ποῦ το ἔχεις χάσῃ πρὸ πολλοῦ. Χασταούλα! (κατὰ τὸ φασαγία).

Ἐγὼ δὲν ἔλεγα τίποτε. Ἀποροῦσα πῶς εἶνε δυνατόν νὰ χάνῃ κανεὶς ἔτσι τὰ πράγματά του! Κ' ἐνῶ ἡ Ἐλίαν ἐξηκολοῦσεν τὴν ἀπαριθμῆσιν, ἡ ἰστορία αὐτῆς ἐκτελείωτο, — γάντια, κορδέλλες, ὀμβρέλλες, βιβλία, ἀκόμη καὶ λεπτὰ, — ἐσυλλογίζομην ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχασα τίποτε σχεδὸν εἰς τὴν ζωὴν μου, παρὰ μερικά μικροπράγματα ποῦ μου ἔκλεψαν οἱ ὑπηρεταί, καὶ μερικά βιβλία ποῦ τα ἐδάναται ἀνεπιστρεπτὲς εἰς φίλους μου. Διότι ἔχω τὴν συνήθειαν, — τὴν μανίαν ἂν θέλετε, — νὰ βάζω τὸ κάθε πρᾶγμα εἰς τὴν θέσιν του, καὶ τὸ προτέρημα νὰ ἐνθυμοῦμαι ποῦ ἐφύλαξα τὰ πράγματά ποῦ δὲν ἔχουν ἀφαιρηθῇ. Ὅσον καὶ ἂν ἦμαι ἀφαιρημένος, ὅσον καὶ ἂν ἔχω τὰς σκέψεις μου καὶ τὰς φροντίδας μου, ὅπως κάθε ἄνθρωπος, δὲν πετῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὰ πράγματά μου, δὲν τὰ φτύνω, δὲν τα λησμονῶ, καὶ ποτὲ δὲν ἐπιστρέφω εἰς τὸ σπῆν χωρὶς ὀμβρέλλα, ὅταν ἐβγῇ καὶ μὲ ὀμβρέλλα... Κ' ἐνθυμοῦμαι, ὅτι τὴν καλὴν αὐτὴν συνήθειαν δὲν τὴν εἶχα ἀνέκαθεν τὴν ἀπέκτησα μὲ κόπον, μὲ θέλησιν, μ' ἐπιμονήν, ὅταν εἶδα ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ τὴν ἀποκτήσω. Μοῦ εἶχαν μάθημα μερικά παθήματα τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, — εἶνε περιττὸν νὰ σας τα διηγοῦμαι τώρα, τὰ φαντάζεσθε, — καὶ ἀπὸ τότε ἐπῆρα τὰ μέτρα μου.

Καὶ βέβαια, — ἔλεγα μὲ τὸν νοῦν μου, — ἡ Ἐλίαν δὲν ἔχει αὐτὴν τὴν συνήθειαν. Διὰ νὰ χάνῃ τὰ πράγματά της, θὰ πῇ ὅτι δὲν τα προσέχει, δὲν τα φροντίζει. Θὰ τα πετᾷ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, θὰ τα κρύβῃ εἰς μέρη ποῦ δὲν τα θυμᾶται κατόπιν, δὲν θὰ τα στερεῶν μὲ προσοχὴν ὥστε νὰ μὴ τὴς φεύγουν, καὶ δὲν θὰ κλειδῶν πάντοτε τὰ συρτάρια της, ὥστε νὰ μὴ τὴς τα κλέπτουν.

Τοῦλάχιστον περὶ ἐνὸς ἐξ ὧων

αὐτῶν, ἐδεβαίωθην ἀμέσως. Τί σύμπτωσις! Ἀνοίγω ἓνα βιβλίον, — δὲν ἦτο τῆς Ἐλίας, ἦτο τοῦ πατέρα της, — κ' εὐρίσκω μέσα, πατηκωμένον ὡς ἄνθρωπος, ἓνα κεντητὸν μαντηλάκι!...

— Ἐλίαν! τὸ μαντηλὶ σου! φωνάζω. Σοῦ το ἤρρα! νὰ το!

Ἡ Ἐλίαν τρέχει, τὸ βλέπει καὶ μένει ἐκστατική.

— Δὲν εἶνε αὐτὸ ποῦ ἔχασα! ψιθυρίζει.

— Ἀλλά;... τίνος εἶνε;

— Διὰ μου εἶνε καὶ αὐτό... ἀλλὰ τὸ ἔχω χαμένο ἀπὸ πέрсου.

— Μπᾶ!... καὶ πῶς βρέθηκε μέσα στὸ βιβλίον;

— Ποῖος ξέρει! Μπορεῖ νὰ το εἶχα βάλῃ κ' ἐγὼ... ποῦ νὰ θυμοῦμαι τώρα!...

Ἀκούσατε σῆς νὰ φυλάγουν τὰ μαντηλάκια μέσα σὲ βιβλία;... Ἀ, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν ἐρευνήθουν ὅλα τὰ βιβλία, ὅλα τὰ συρτάρια, ὅλα αἱ γωνίαι τοῦ σπιτιοῦ, πολλὰ ἀπὸ τὰ χαμένα πράγματα τῆς Ἐλίας θὰ εὐρεθῶν... Ἀλλὰ φαντασθῆτε τί κόπος θὰ ἐχρεῖζέτο, πόσα: ἡμέραι!... Ἐνῶ ἂν τὸ κάθε πρᾶγμα εὐρίσκετο εἰς τὴν θέσιν του, — τὰ μαντηλάκια π: χ: εἰς τὴν θήκην των, καὶ οἱ σελιδοδείκται ἡ τὰ ξηρὰ ἄνθη μέσα εἰς τὰ βιβλία, — ὅλ' ἦτο τίποτε χαμένος;

Ἦντο τώρα νὰ ἤξευρα, ἂν καὶ ἀπὸ σῆς εἶνε μερικοὶ ποῦ ἔχουν τὸ ἴδιον ἐλάττωμα τῆς Ἐλίας...

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Η ΓΑΤΙΤΣΑ ΚΑΙ Η ΜΕΛΙΣΣΑ

— Βίξ, βίξ, βίξ! — μούμ, μούμ, μούμ!...

Καὶ ἡ μέλισσα ἐπετοῦσε κ' ἐβούρζε κ' ἐμουρούριζε μέσα εἰς τὸ δωμάτιον.

— ὦ! τί ὠραία καὶ τί μεγάλη μύγα! εἶπε ἡ γατίτσα ποῦ ἐπαίξε καὶ τί ὠραῖα ἀτλαζέτω ροῦχα ποῦ φορεῖ. Ποτέ μου δὲν εἶδα τόσο ὠραία μύγα ὥς τώρα.

— Δὲν εἶνε μύγα, εἶπεν ἡ μεγάλη γάτα ποῦ ἦτον ἑξαπλωμένη ἐπάνω στὸ χαλὶ κοντὰ στὴν θερμάστραν. Εἶνε μέλισσα, καὶ αἱ μέλισσες ἔχουν κεντρί, καὶ νὰ μὴν μπερδεύθῃς μαζί της γιὰ τὸ πονέσθῃς.

— Βίξ, βίξ, βίξ! μούμ! μούμ!

Ὅσον ἐπῆγαινε καὶ ἐφώναζε δυνατῶτερα ἡ μέλισσα. Ἡ γατίτσα τὴν ἐκύταξε μὲ μεγάλην περιέργειαν. Καὶ ἐσυλλογίσθη μὲ τὸ λίγο της μυαλὸ ὅτι, ἐπειδὴ ἡ μητέρα της ἐδαρύνετο νὰ κυνηγήσῃ καὶ νὰ πιάσῃ μίνη της τὴ μύγα, ἔπρεπε τάχα καὶ ἡ κόρη νὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ φύγῃ.

— Μὰ, ἐννοια σου! καὶ ξέρω ἐγὼ τί θὰ κάμω, εἶπεν ἐνῶ ἐκύτταξε τὴ μέ-

γάλη γάτα ποῦ ἐφαίνετο σὰν κοιμισμένη ἐπάνω στὸ χαλὶ. — Ἡ μητέρα ὅλο καὶ ψευτεῖς μοῦ λέγει, σὰν νὰ μὴν εἶχα ἐγὼ μάτια νὰ βλέπω...

Καὶ ἄμα εἶδε τὴ μύγα ποῦ ἐπῆγε κ' ἐκάθησε χαμῶ μὴ στιγμὴν διὰ νὰ ξεκουρασθῇ, μ' ἓνα πῆδημα φθάνει κοντὰ της. Ἀλλὰ ἡ μέλισσα ἐπρόφθασε κ' ἐπέταξεν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἀρχίσεν νὰ βουτίζει πάλιν ἀλόμην δυνατῶτερα.

Ἡ μεγάλη γάτα ἀνοίξε τὰ μάτια της καὶ ἐκύνθησε τὸ ἓνα της πόδι διὰ νὰ φοβέρισῃ τὴν κόρην της.

— Ὅλ' ἀπῆλθε ἱστορίες, κορίτσι μου, ἂν δὲν ἀφίσῃς ἡσυχη τὴ μέλισσα.

Καὶ ἐγύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ νὰ ξανακοιμηθῇ.

Ἡ μέλισσα, ἀφοῦ ἐπέταξεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀφοῦ ἐπῆγε στὸ παράθυρον καὶ τὸ εὐρῆκε κλειστὸ, ἐξανακάθησε πάλιν κοντὰ στὴ γατίτσα.

— Τώρα εἶνε καιρὸς! εἶπεν ἀπὸ μέσα της ἡ γατίτσα. Καὶ ἐπλησίσασι σιγά, ἐσῆκωτε τὸ πόδι της καὶ τὸ ἐκτέταξε ἐπάνω στὴ μέλισσα μὲ ἓνα θριαμβευτικόν: — Μιάου!

Ἀλλοῖμονον! τὸ «μιάου» τοῦ θριαμβοῦ μετεβλήθη πολὺ γρήγορα εἰς φωνὴν πόνου καὶ αγωνίας. Εἶχε σκοτώσῃ τὴν μέλισσαν, ἀλλὰ καὶ ἡ μέλισσα εἶχε ἐμπήξῃ τὸ κεντρί της εἰς τὸ μαλακὸ σὰν βελούδο πόδι τῆς γατίτσας. Καὶ ἡ καίμενη ἡ γατίτσα ἐπῆρθε ἀπὸ τὸν πόνον μέσα εἰς τὸ δωμάτιον.

— Τὸ βλέπεις, τρελλοκόριτσο; εἶπε τότε ἡ μεγάλη γάτα. Ἐγὼ ἐγκαίρως σε προειδοποίησα. Καὶ ὅμως ἔτσι εἶνε ὁ κόσμος: οἱ μικροὶ δὲν ἀκούουν πάντοτε τοὺς μεγάλους, ἀλλὰ θέλουν εἰς ἰδίαν πείρας νὰ μαθαίνουν ποῖον εἶνε τὸ καλὸν καὶ ποῖον εἶνε τὸ κακόν...

ΒΡΑΔΥ — ΒΡΑΔΥ

Νὰ ὁ ἥλιος δύνει πάλι
Πίσω στὰ βουνά.
Καὶ σὲ χώρα πάγει ἄλλη
Νὰ φανῇ ἑλάν.

Λές πῶς ἐπιάσε μεγάλη
Στὰ βουνὰ φωτιά.
Καὶ ἀπλώνει μαῦρον πάλι
Πέπλον ἡ νυκτιά.

Χίλια δύο συννεφάκια
Πάνω ἀπ' τὸ βουνό.
Βγαίνουν πάλι ταστεράκια
Εἰς τὸν οὐρανό.

Τώρα πλέον τραγουδάκι
Δὲν σκορπᾷ πουλί.
Καὶ μονάχα τὰ δένδρα
Στὰ κλαδιά λαλεῖ.

Γαῦ! γαῦ! γαῦ! ὁ σκύλος
Μέσ' ἔτ' ἀσκοτεῖνά,
Γρύ! γρύ! γρύ! ὁ γρύλλος
Τὸν καιρὸ περνᾷ.

ἡ ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΑΝΗΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΛΟΥΛΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Τίποτε δὲν διατάραξε τὴν νύκτα, παρὰ μόνον μερικά μακρυνὰ οὐρλιάσματα, καί, μὲ τὰς πρώτας λάμψεις τῆς αὐγῆς, ὅλοι εὐρέθησαν ἐπὶ ποδῶς.

Ἐντὸς δλίγων στιγμῶν οἱ ναῦται ἐσυραν εἰς τὴν θάλασσαν τὰς τρεῖς φαλαινίδας καὶ ἐτράβηξαν ἀνοικτά.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὀμίχλωδης, — καὶ αὐτὸ συμβαίνει συχνὰ κατὰ τὴν τοιαύτην ὥραν τοῦ ἔτους εἰς τὰ πλάτη ἐκείνα. Δι' αὐτὸ ἡ ὄρασις περιορίζετο εἰς ἀκτῖνα ἡμίσεος μιλίου τὸ πολὺ. Ἦτο ὅμως πιθανὸν ὅτι ἡ καταχνιά ἐκείνη θὰ διελύετο ἄμα ἐφεγγενὸς ὁ ἥλιος μερικὰς ὥρας.

Ἐκαθάρσεν ἐπὶ τέλους ὁ καιρὸς πρὶν ἔλθῃ τὸ μεσημέρι, καὶ ἔμεινε μὲν ὁ οὐρανὸς θολὸς εἰς τὰς ὑψηλὰς του ζώνας, ἀλλὰ τὸ βλέμμα ἐφθανε μέχρι τοῦ ὀρίζοντος.

Αἱ φαλαινίδες διηυθύνθησαν πρὸς τὰ βορειανατολικά, ὅπου καὶ ὅπως ἤθελεν ὁ κυβερνήτης ἐκάστης, καὶ μὴν ἀμφισβάζετε ὅτι ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ ἐπῆγαινε ἐμπρός. Πρῶτος αὐτὸς εἶδε μίαν φάλαιναν ἡ ὁποία ἐδαρύνεν ἀφροὺς προσηνέως καὶ εἰς ἀπόστασιν τριῶν μιλίων ἀπὸ τὴν φαλαινίδα του. Ἐλήφθησαν λοιπὸν ἀμέσως ὅλα τὰ μέτρα διὰ νὰ τὴν πιάσουν.

Αἱ τρεῖς φαλαινίδες ἤρχισαν νὰ μακρυνοῦν μετὰ τὸν τρόπον ὥστε νὰ πλησιάσουν τὸ κῆτος χωρὶς νὰ το τρομάξουν. Ἀλλὰ τὴν φάλαινα εἶχε κάμῃ τὴν βουτιά της, καὶ ἔπρεπε νὰ περιμένουν νὰ ἐβγῇ πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ὅταν συνέβη τούτο, πλησιέστερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους πρὸς αὐτὴν εὐρέθη ὁ ὑποπλοίαρχος Κοκμπέρ. Ὁ ἀτρόμητος καμικιστὴς Δουροῦς, ὁρθὸς ἐμπρός, ἐνῶ οἱ ναῦται ἐτραβοῦσαν δυνατὰ τὰ κουπιά, ἦτο ἑτοιμὸς νὰ νινάξῃ τὸ καμάκι του.

Ἡ φάλαινα ἦτο πολὺ μεγάλη, καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν της γυρισμένην πρὸς τὸ πέλαιος, οὔτε ὑπώπτευε καὶ τὸν κίνδυνον. Μετ' ὀλίγων ἐπέρασε τὸσον κοντὰ ἀπὸ τὴν λέμβον, ὥστε ὁ Δουροῦς, ἐπιτηδεύτατα, τὴν ἐκτύπησε καὶ μὲ τὰ δύο του καμάκια κάτω ἀπὸ τὰ πτερύγια τοῦ στήθους.

Καμμίαν κίνησιν δὲν ἔκαμνεν ἡ φάλαινα σὰν νὰ μὴν εἶχεν ἐννοήσῃ τὸ κτύπημα. Καὶ καλὰ ποῦ δὲν το ἐνόησε, διότι ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ μισὸ σώμα της ἐπερνοῦσε κάτω ἀπὸ τὴν βάρκην, καὶ μόνον ἓνα κτύπημα τῆς οὐρᾶς της θὰ ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ τὴν κάμῃ κομμάτια.

Ἐξαφνα ἐβυθίσθη, ἀλλὰ τόσο γρήγορα καὶ εἰς τόσο βάθος, ὥστε τὸ σχοινὶ ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖρια τοῦ ὑποπλοίαρχου, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἐπρόσθεσε νὰ δέσῃ τὴν σηματοδύραν εἰς τὴν ἀκρὰν του.

Ὅταν ἡ φάλαινα ἀνεφάνη πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὁ κ. Ἐρτώ εὐρέθη πολὺ πλησίον τῆς. Ὁ Καρδεκ ἐσφενδόνισε δεξιότατα τὸ κομάκι του, καὶ τὴν φερὰν οὕτῃν δὲν παρουσιάσθη ἀνάγκη νὰ καλουμάρουν σχοινί.

• Πόθεν προήρχετο αὐτὴ ἡ ἀλλόκοτος θαλασσοταραχὴ; (σ. 332, γ'.)

Ἐπρόσθεσαν καὶ ἄλλαι δύο φολινίδες, καὶ ἤρχισαν εἰς ναῦται νὰ κτυποῦν τὴν φάλαιναν μὲ τὰς λόγχας. Ἐκοψαν μὲ τὸ τσαπί ἕνα ἀπὸ τὰ πτερύγιά της, καὶ τὸ κῆτος, ἀφοῦ ἐβγαλεν ἀπὸ τοὺς ρῶθωνάς του κόκκινον ἀφρόν, ἐξέπνευσε χωρὶς νὰ ἀναταράξῃ πολὺ τὴν θάλασσαν μὲ τοὺς σφαδασμοὺς τῆς ἀγωνίας του.

Ἐπρόκειτο ἤδη νὰ το ρυμουλκήσουν ἕως τὸν «Ἅγιον Ἐνῶχ». Ἀλλὰ ἡ ἀπόστασις ἦτο σημαντικὴ — πέντε μίλια τοῦλάχιστον — καὶ ὁ κίπος θὰ ἦτο πολὺ μεγάλος.

Δι' αὐτὸ ὁ κ. Ἐρτώ εἶπεν εἰς τὸν πρῶτον ὑποπλοίαρχον:

— Κοκεμπέρ, λύστε τὸ σχοινὶ σας καὶ τραβάτε λασκάδα πρὸς τὸ ἀγκυροβόλιον τοῦ Γιόμσκ. Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, ἄμα τον εἰδοποιήσετε, θὰ βιασθῇ νὰ βγῇ στὰ πανιά, καὶ ἄμα βάλῃ πλώρη στὴν γράϊγον, ὅπως διασταυρώσῃ τὴν πορείαν μας...

— Φυσικά, ἀπήντησεν ὁ ὑποπλοίαρχος.

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ φθάσετε εἰς τὸν «Ἅγιον Ἐνῶχ» πρὶν νυκτώσῃ, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Ἐρτώ. Ἐν πόσῃ περιπτώσει, ἂν πρέπη νὰ περιμένωμεν νὰ ἐξημερώσῃ, θὰ περιμένωμεν. Οὕτε ἐνὸς μίλι τὴν ὥραν δὲν θὰ κάμωμεν, ἂν δικιμάσωμεν νὰ ρυμουλκήσωμεν ἕνα τέτοιον ὄγκον.

Ὅτι εἶπεν ὁ ὑπαρχος, αὐτὸ καὶ ἔγινεν. Ἡ φάλαινα τοῦ Κοκεμπέρ, ἀφοῦ ὕψωσε τὸ πανί της, διηυθύνθη πρὸς τὴν ἀκτὴν. Οἱ ναῦται ἐτραβοῦσαν τὰ κουπιά των διὰ νὰ φθάσουν ταχύτερον. Αἱ ἄλλαι δύο φάλαινίδες, σύρουσαι τὴν φάλαιναν καὶ βοηθούμεναι ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ἐπῆραν καὶ αὐταὶ σιγά-σιγά τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν.

Ἄν ὁ ὑποπλοίαρχος Κοκεμπέρ ἐφθάνεν ἑγκαίρως, ἦτο πιθανὸν ὅτι ὁ «Ἅγιος Ἐνῶχ» θὰ ἤρχετο πρὸς συνάντησιν των πρὶν νυκτώσῃ. Δυστυχῶς, κατὰ τὰς πέντε, ἡ ἐμίχλη ἤρχισε νὰ πυκνόνῃ, ὁ ἀνεμος ἐπέσε, καὶ οἱ φάλαινοὶ δὲν ἐβλεπαν πλέον μακρύτερα ἀπὸ ἑκατὸν περίπου ὀργυιάς.

— Μὲ αὐτὴν τὴν ἐμίχλην σκοῦρα θὰ εὕρῃ ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, εἶπεν ὁ κ. Ἐρτώ.

— Τοῦλάχιστον νὰ κατέρθονεν ἡ φάλαινα νὰ τον εὕρῃ ἐκεῖ ποῦ εἶνε ἀραγμένος! παρετήρησεν ὁ καμακιστὴς Καρδεκ.

— Δὲν μας μένει ἄλλη διεδοξος παρὰ νὰ μείνωμεν δεμένοι μὲ τὰς μπαρού- μές μας ἐπάνω στὴν φάλαιναν, προσέθεσεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ.

— Πραγματικῶς, ἀπήντησεν ὁ κ. Ἐρτώ.

Ἐβγαλαν τότε ἀπὸ τοὺς σάκκους τὰ τρόφιμά των, κρέας σαλοδο καὶ γαλέττες, γλυκὸ νερὸ καὶ ρῶμι. Οἱ ναῦται ἔφαγαν καὶ ἐξηπλώθησαν εἰς τὸ κύτος διὰ νὰ κοιμηθῶν ἕως τὴν αὐγὴν.

Δὲν ἐπέρασαν ὅμως ἐντελῶς ἡσυχὰ τὴν νύκτα. Κατὰ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, αἱ φάλαινίδες, ἀπὸ τὴν σφοδρότητα τοῦ κυματισμοῦ, ἔλκον ἐλκί- ψε νὰ κέψουν τὰ σχοινιά, μὲ τὰ ἵποια ἦσαν δεμένοι ἀπὸ τὴν φάλαιναν, καὶ ἡ ναγκάσθησαν νὰ βάλουν διπλά.

Πόθεν προήρχετο αὐτὴ ἡ ἀλλόκοτος θαλασσοταραχὴ;... Κανείς δὲν ἤδυνήθη νὰ τὴν ἐξηγήσῃ. Ὁ κ. Ἐρτώ ἐσκέφθη ὅτι κάποιο-μεγάλον ἀτμόπλοιον ἐπέρασε πολὺ κοντά, καὶ συγχρόνως ἐφοβήθη μήπως συμβῇ καμμία σύγκρουσις μὲς εἰς ἐκείνην τὴν ἐμίχλην.

Ἀμέσως ἕνας ναύτης ἐσάλπισε μὲ τὸ βούκινον ἀρκετὸς φορὰς Ἀλλὰ καμμία ἀπάντησις. Ἀλλῶς τε δὲν ἤκούσθη οὔτε τῆς ἐλικος ὁ πλαταγισμός, οὔτε αἱ ἐξατμίσεις που κάμνει τὸ ταξιθεῖον ἀτμόπλοιον· ἄλλ' οὔτε κανεὶς φανὸς ἐφάνη κοντά.

Ἡ φοβερὰ ἐκείνη θαλασσοταραχὴ διήρκεσε σαράντα ἀκόμη λεπτά, καὶ ἦτο τόσο δυνατὴ, ὥστε ὁ κ. Ἐρτώ ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν φάλαιναν.

Ἐπὶ τέλους ἡ θάλασσα ἡσύχασε καὶ ἡ νύκτα ἐπέρασε χωρὶς κανὲν ἀπεικτοῦν.

Ἀλλὰ ποία ἦτο ἡ αἰτία ἐκείνης τῆς φοβερᾶς ταραχῆς τῶν ὑδάτων; Οὕτε ὁ κ. Ἐρτώ, οὔτε ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ ἤδυνήθησαν νὰ τὴν ἐξηγήσουν. Ἄν εἶχε περάσῃ κανὲν ἀτμόπλοιον, ἡ ταραχὴ δὲν ἐπρεπε νὰ διαρκέσῃ τόσο πολὺ. Καὶ ἔπειτα... σὺν νὰ ἤκουσαν κατὰ φθερὰ μουγγρίσματα, τόσο διαφορετικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα που κάμνει τὸ ἀτμόπλοιο, ὅταν ἐξατμίζει!

Ὅταν ἐξημέρωσεν, ἡ ἐμίχλη ἐσηκώθη ὥπως τὴν προτεραίαν. Ὁ «Ἅγιος Ἐνῶχ» δὲν εἶχε φανῇ ἀκόμη. Εἶνε ὅμως ἀληθὲς ὅτι μάλιστα ἐφυσούσε τὸ ἀέρακι. Ἐν τούτοις, κατὰ τὰς ἑννέχ, ὅταν ἐδυνάμωσεν ὁ ἀνεμος, ἕνας ἀπὸ τοὺς καμακιστὰς τον εἶδε πλησιάζοντα.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν περίπου μέτρων, ὁ κ. Μπουρκάρ διέταξε ν' ἀνακωχέουσιν, καὶ αἱ φάλαι- νίδες ἐφεραν τότε τὴν φάλαιναν δίπλα εἰς τὸ πλοῖον.

Ἐχρησάθησαν σχεδὸν ὅλην τὴν ἡμέραν διὰ νὰ βεράρουν τὰ κομμάτια τῆς ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα, διότι ἦτο τεραστίαν τὸν ὄγκον. Τὴν ἐπιοῦσαν ἡναψαν τὸν λαμπῆκον, καὶ μετὰ ἐργασίαν ἥτις ἀπῆλθε 4 ὥρας, ὁ βαρελῆς Καβιδουλίνος ἐμέτρησεν 125 βαρέλια

ἐλαίου που ἐγέμισαν εἰς τὸ ὄμπρι.

Ἐπειτὰ ἀπὸ μερικὸς ἡμέρας, ὁ «Ἅγιος Ἐνῶχ» ἐπῆγε ν' ἀράξῃ ἄλλου, κοντὰ εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Καμτσάτσκας. Αἱ φάλαινίδες ἐβγήκαν πάλιν στὸ κυνήγι, ἀλλ' ὅχι μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν. Ἐκαμάνωσαν δύο μικρὰς φάλαινὰς καὶ συνήντησαν τρεῖς ἄλλας νεκράς, μὲ τὰ πλευρὰ ἀνοικτά, μὲ τὰ ἔντερα γυμνά, ἀπὸ τὰς ὁποίας σχεδὸν τίποτε δὲν ἐβγαλεν. Πῶς εἶχαν κρεουργηθῇ τόσο φοβερά... Μυστήριον!

Βεβαίως ἡ καλοτυχία εἶχεν ἐγκαταλείψῃ πλέον τὸν «Ἅγιον Ἐνῶχ», καὶ ἐφοίνετο ὅτι ἡ δευτέρου του ἐκστρατεία δὲν θὰ ἦτο πολὺ προσοδοφόρος.

Ἐπλησίαζεν ὁ Σεπτέμβριος πλέον, καὶ τὸ ψυχρὸς ἠνάγκαζε τοὺς ναύτας νὰ φορέσουν τὰ χειμωνιάτικα των. Ἡ θερμομετρικὴ στήλη ἀνεδοκατέβαινεν εἰς τὸ μηδενικὸν περίπου. Ἡρχίζεν ἡ ἐποχὴ τῆς κοκοκαίρας καὶ οἱ παγῶνες βοήμιδον ἐσχηματίζοντο κατὰ μῆκος τῆς παραλίας. Ἐπειτα σιγά-σιγά θὰ ἐγέμινεν τὸ πέλαγος, καὶ ὑπὸ τοιούτους ὁρους ἡ ἀλιεΐα δὲν εἶνε εὐχολος.

Καὶ τὰ ἄλλα φάλαινοθηρικὰ δὲν ἐπῆ- γαιναν καλλίτερα. Ὁ περίρμος «Ρέπτων» ἐπέρασε τὴν 30 Σεπτεμβρίου, ξεφύρτωτος πάντοτε, μὲ ὅλα τὰ πανιά του ἀνοικτά, διευθυνόμενος πρὸς ἀνατολὰς, διὰ νὰ διέλθῃ πέραν ἀπὸ τὰς Κουρίλλας. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ «Ἅγιος Ἐνῶχ» εἶχε μείνῃ τελευταῖος εἰς τὴν Ὀχοσκινὴν θάλασσαν. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ φύγῃ καὶ αὐτὸς διὰ νὰ μὴ κλειθῇ ἐκεῖ μέσα ἀπὸ τοὺς πάγους.

Κατὰ τὰς σημειώσεις τοῦ μαστρο Καβιδουλίνο, τὸ φορτίον δὲν εἶχε φθάσῃ ἕως τότε οὔτε πεντακόσια πενήντα βαρέλια, — τὸ τρίτον μὲν τοῦ ὀλικῆς φορτίου τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ χωρέτῃ τὸ κύτος.

— Σκέπτομαι, εἶπεν ὁ κ. Ἐρτώ, ὅτι ἄδικα χάνομεν τὸν καιρὸν μας ἐδῶ...

— Αὐτὸ φρονῶ κ' ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ κ. Μπουρκάρ. Λοιπὸν, δρόμο!

— Σκοπεύετε, πλοίαρχέ μου, ἡρώτησεν ὁ ἱατρὸς Φιλιώλ, νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν Βαγκούβερ;

— Ἰσως, ἀπήντησεν ὁ κ. Μπουρκάρ. Ἀλλὰ πρὶν κάμωμεν τὸν μακρὸν ἐκεῖνον διάπλουν, θὰ προσεγγίσωμεν εἰς τὴν Καμτσάτκα.

Ἡ προσέγγισις αὕτη ἐπεβάλλετο διὰ νὰ κάμουν προμήθειαν νωποῦ κρέατος. Ἐν ἀνάγκῃ μάλιστα, ἡμποροῦσαν καὶ νὰ διαχειμασθῶν εἰς Πετροπαυλόβσκη.

Ἐσηκώθη λοιπὸν στὰ παντὰ ὁ «Ἅγιος Ἐνῶχ», καὶ μὲ τὴν πρῶταν πρὸς τὰ νοτιανατολικά, κατέβη κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς τῆς Καμτσάτσκας. Ἀφοῦ παρέκαψε τὸ ἀκρωτήριο τῆς Λοπάτσκας ἀνέπλευσε πρὸς βορρᾶν, καὶ τὴν 4 Ὀκτωβρίου τὸ ἀπόγευμα εὐρέθη ἔναντι τῆς Πετροπαυλόβσκης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Εἰς τὴν ΚΑΜΤΣΑΤΚΑΝ.

Ἡ Καμτσάτκα, ἡ ἐπιμήκης αὕτη χειρόνησος τῆς Σιθηρίας, τὴν ὁποίαν ἀρδεύει ὁ ἐρμῶνμος ποταμός, ἐκτείνεται μεταξὺ τῆς Ὀχοσκινῆς θαλάσσης καὶ τοῦ Βορείου Παγωμένου Ὤκεανου, ἔχει δὲ μῆκος χιλίων τριακοσίων πενήκοντα χιλιομέτρων καὶ πλάτος τετρακοσίων.

Ἀνήκει εἰς τὸ ρωσσικὸν κράτος ἀπὸ τοῦ 1806, καὶ ἔχει σχετικῶς ἐλιγίστους κατοίκους: μόνον ἕνα κάτοικον ἀνὰ πᾶν τετραγωνικὸν χιλιόμετρον τῆς ἐπιφανείας της, καὶ εἶνε προφανές ὅτι ὁ πληθυσμὸς της δὲν θ' αὐξήσῃ περισσότερον. Ἐκτὸς τούτου, τὸ ἐδαφὸς της δὲν φαίνεται καλλιεργήσιμον, ἂν καὶ ἡ μέση θερμοκρασία εἶνε ἐκεῖ ὀλιγώτερον ψυχρὰ παρὰ εἰς ἀλλὰ μέρη τῆς Σιθηρίας.

Ἡ Καμτσάτκα ἔχει ἀρκετοὺς λιμένας, ἐκ τῶν ὁποίων σημαντικώτερος εἶνε ἀναντιρρήτως ὁ τῆς Πετροπαυλόβσκης, ἀπέχων 250 περίπου χιλιομέτρα ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο Λοπάτκα.

Εἰς τὸν λιμένα τοῦτον ὁ «Ἅγιος Ἐνῶχ» ἐφθασε καὶ ἡγκυροβόλησε τὴν 4 Ὀκτωβρίου, κατὰ τὰς πέντε τὸ ἀπόγευμα. Ἡ ἄγκυρα ἐποντίσθη ὅσον πλησιέστερον πρὸς τὴν ξηρὰν ἐπέτρεπε τὸ βύθισμα τοῦ πλοίου, εἰς τὸν μυθὸν τοῦ ὄρμου τῆς Ἀβάτσας, ὁ ὁποῖος εἶνε τόσο μεγάλος ὥστε δύναται νὰ χωρέσῃ ὅλους τοὺς στόλους τοῦ κόσμου.

Ὁ «Ρέπτων» εὐρίσκειτο ἤδη ἐκεῖ καὶ ἐξεκουράζετο...

Τὸ κλίμα τοῦ τόπου τούτου εἶνε δυσχερὲς, ὁ δὲ ἀὴρ πάντοτε δροσερός καὶ τονωτικός, ἂν καὶ σπανίως ὁ ὀρίζων μένει καθαρός. Τὴν ἡμέραν ὅμως ἐκείνην

ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαιρας ἐπέτρε- ψεν εἰς τοὺς φίλους μας νὰ θυμάσων τὸ μεγαλοπρεπὲς πανόραμα τῆς μεγάλης ἀλύσειος τῶν ὄρεων μὲ τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς καὶ τὰ πολυάριθμα ἡφαίστεια, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ κατάλευκον χιονοστρώμας Κοριάτσκι ἀνέδιδεν ἐκ τοῦ κρατήρος του μαῦρον καπνὸν καὶ φλόγας.

Ἡ πέλις Πετροπαυλόβσκη τὴν ἐπο- χὴν ἐκείνην ἦτο ἀπλῶς ἐν ἄθροισμα ξυλίνων κατοικιῶν. Κεϊμένη εἰς τοὺς πρόποδας τῶν πανυψηλῶν ἐκείνων βουνῶν, ἐφαίνετο σὰν παιγνιδάκι ἀπὸ σπι- τάνια σκορπισμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Τὸ πε- ριεργότερον ἀπὸ ὅλα τὰ κτίριά της εἶ- νε μία ἐκκλησία τῶν ὁρθοδόξων, βαμ- μένη κατακόκκινη, μὲ πράσινην στέγην,

«Εἰς τὸν λιμένα τοῦτο, ὁ «Ἅγιος Ἐνῶχ» ἐφθασε...» (σ. 333, θ').

τῆς ὁποίας τὸ κωδωνοστάσιον ἀπέχει ἀπὸ τὸν ναὸν πενήντα περίπου βήματα.

Δύο θαλασσοπόροι, ὁ ἕνας Δανὸς καὶ ὁ ἄλλος Γάλλος ἔχουν τιμηθῇ μὲ ἀνα- μνηστικὰ μνημεῖα εἰς τὴν Πετροπαυλόβσκη: ὁ Βέριγγ καὶ ὁ Λαπερούζ. Μία στήλη ἐγείρεται διὰ τὸν πρῶτον, καὶ μία διὰ τὸν δεύτερον, οἰκοδομηὲ μὲ σιδηρὰς πλά- κας διὰ τὸν δεύτερον.

Χάρης εἰς τὴν διαρκὴ ὑγρασίαν, τὸ περίξ ἔδαφος εἶνε πλούσιον εἰς λειμῶνας, καὶ ὁ θεισμὸς τοῦ χόρτου γίνεται πολλάκις τρεῖς φορές τὸ ἔτος. Ἀλλὰ τὰ ὄσπρια καὶ τὰ λαχνικά δὲν ἐπιτυγχάνουν πολὺ, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κουνουπίδια, τὰ ὅποια γίνονται τεράστια. Πρωτεύουν δὲ οἱ ἀγροὶ τῆς κριθῆς καὶ τῆς βρώμης, εὐφορώτεροι ἴσως ὄντες παρὰ εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῆς Σιβηρίας, διότι τὸ κλίμα εἶνε ὀλιγώτερον δριμύ μεταξὺ τῶν δύο θαλασσῶν, αἱ ὁποῖαι λούζουν τὴν χερσόνησον.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ τὴν ἐπιτίμησιν τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὰ χεῖλη της. Τὸ παρκετάσμα, τὸ ὁποῖον ἔκλειε τὴν εἰσόδον τοῦ «άντρου» ἀνεσηκώθη, καὶ ὁ κ. Πάλμερ στρέψας εὐρέθῃ ἀντιμέτωπος μὲ τὴν Δώραν Τόπλιφ. Ἡ Ἐννὴ, ἡ αἰωνίως ἀφρημένη Ἐννὴ, εἶχε λησμονήσῃ ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ μάγισσα ἦτο ἀπησχολημένη.

— Εἶμαι περικτὴ ἐδῶ, μοῦ φαίνεται, εἶπεν ἡ Δώρα, ἀξιοπεριεπὴς καὶ ὑπερήφανος ὡς πάντοτε, καὶ ἔκαμε νάποσυχθῇ.

— Ὡ! μὴς Δώρα, ἀνέκραξεν ὁ κ. Πάλμερ, ὑψώνων καὶ τὰ δύο τοῦ χέρι μετὰ σπουδῆς, ποτὲ δὲν εἶθε περικτὴ ἐσεῖς, ὁ μαργαρίτης, ὁ ἀδάμας ὄλων τῶν κοριτσιῶν τοῦ Κιμπασσέτου, ἡ βασιλισσα ὄλων τῶν ἐσπερίδων ἐδῶ καὶ παντοῦ ἄλλου, καὶ εἰς τὰς πλεον ἐξακουσμένας πόλεις.

— Ἀφήσατε, σὰς παρακαλῶ, τὰ ἄνοστα φιλοφρονήματά σας, ἀπήντησεν ἡ νέα μὲ ὕψος περιφρονητικόν. Ἄν δὲν εἴμπορητε νὰ κρατηθῆτε χωρὶς νὰ τα ξεφουρνίσετε, πηγαίνετε σ' ἐκείνες ποῦ θὰ κολακεύωνται ἴσως νὰ τ' ἀκούσουν, νὰ πιστεῦσουν τὰς διαβεβαιώσεις καὶ τοὺς ἔρκους σας, νὰ συγκινηθοῦν διὰ τὰς νυκτερινὰς σας κακοτυχίας, διὰ τὸ καπέλλο ἐκεῖνο ποῦ τὸσον προδοτικὰ ἔκαμε φτερά. . . Ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν εὐρίσκειται ἀκόμη καμμία τὸσον ἀφελής. . .

Ἡ Χαρὰ Σάμβορν ἴσως. . .

— Ὡ! μὴς Τόπλιφ, εἶθε πολὺ σκληρά! Γιατὶ δὲν με παραπέμπετε καλῆ-τερα εἰς τὴν μίς Γκλιδδινς, τὴν μίς Ο' Νέιλ, παρὰ σ' αὐτὸ τὸ κεφαλάκι ποῦ λέγεται Χαρὰ Σάμβορν, μιὰ κούκλα ἐκεῖ ποῦ θὰ ἐτιρίαζε θαυμάσια στὴν βιτρίναν κανενὸς κουρέως τῆς Νέας Ὑόρκης ἢ τοῦ Παρισιῦ; . .

Ἡ συζήτησις αὕτη, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Αἰμιλία δὲν ἐγνώριζε πῶς νὰ ἐπέμβῃ, διεκόπη ἀπὸ μίαν ἀλγεῖνην κραυγὴν

ἀκουσθεῖσαν ἀπὸ τὸ διπλὸν δωματίον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς ἱκτιοφυλάκιον καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ θύρα ἦτο μὲν ἀνοιχτὴ πρὸς τὸ «άντρον τῆς Σιδύλλης», ἀλλ' ἐκρύπτετο ὑπὸ παρκετάσματος.

Ἡ Αἰμιλία καὶ ἡ Δώρα, ἀκολουθοῦμεναι ὑπὸ τοῦ κ. Πάλμερ, ὥρμησαν νὰ ἰδοῦν τί συνέβαινεν, εὖρον δὲ τὴν μίς Σάμβορν πεσμένην ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα, ὠχρότάτην, μὲ ἀπλανεῖς τοὺς ὀρθόκλυτους καὶ μὲ στάσιν βαθείας δόξης.

— Τί ἔχεις, Χαρὰ μου; τῆς εἶπεν ἡ Αἰμιλία, ἐνῶ τῆς ἤρπαζε μὲ ἀγάπην τὰ χεῖρά.

— Τίποτε σοβαρὸν, ἐλπίζω, ἀπήντησεν ἡ Χαρὰ, καταβάλλουσα πολλὴν προσπάθειαν διὰ νὰ ὀμιλήσῃ. Εἶχα ἔλθῃ ἐδῶ νὰ πάρω τὸ ἐπαινώριον μου ἐστρατοπάτησα τὸ πόδι μου, κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πῶς. . . Ἐνῶμις πῶς τὸ ἐστρατογούλις, καὶ ἐφώναξα χωρὶς νὰ το θέλω. . . Τίποτε ἄλλο. . . Νὰ με συγχωρῆτε ποῦ σας ἐτρόμαξα. . .

Ἡ τύχη πρακτικῶς τὴν εἶχε φέρῃ ἐκεῖ κατὰ τὴν κρίσινον στιγμὴν; Ἡ μάλλον τὴν εἶχεν ὠθήσῃ τὸ ὁρμητικὸν αἰσθητικὸν τῆς δυσπιστίας πρὸς ἐκείνον, τὸν ὁποῖον κατ' ἰδίαν ἐνόμιζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ θεωρῇ ὡς μέλλοντα μνηστῆρά της; Ἀλλὰ τὴν ἰδέαν αὐτὴν εἶχε σχηματίσῃ καὶ ἡ Δώρα βεβαίως, δι' ἰδικόν της λογαριασμόν. . .

Ὅποιαδὴποτε καὶ ἂν ἦτο ὁ αἰτίαι, καλὸν εἶνε νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀληθινὸν αὐτὸ ποῦ εἶπεν ἡ ἰδίαι. Ὁ ἦτο τοπεινωτικῶς τανὸν διὰ τὰς δεσποινίδας τοῦ Κιμπασσέτου, ἂν παρεδεδόμην ὅτι μία ἀπὸ τὰς κορυφαίας τῶν κατέβη τὸσον χαμηλὰ ὥστε νὰ πικισθῇ ἐπ' αὐτοφῶφ κρυμμένη καὶ κρυφακούουσα ἀπὸ τὴν κλειδαρό-τροπαν.

Ἐν τούτοις ἡ Δώρα, ἄμα τὴν εἶδε κάπως νὰ συνέχεται, τὴν ἠρώτησεν ἂν ἐφθασεν εἰς τὴν ἀκοήν της τίποτε ἀπὸ τὰ λεχθέντα εἰς τὸ διπλὸν δωματίον.

— Ἦκουσα μερικὰς λέξεις, χωρὶς νὰ θέλω, ἀπήντησεν ἡ Χαρὰ μὲ φωνὴν ἡλλοιωμένην. . . Ὡμιλοῦσιν γὰρ μένα, καὶ κηδὼς μοῦ ἐφάνη, ὅχι πολὺ εὐνοϊκά. . . Δὲν ἐνόησα καλά. . .

Ἡ Χαρὰ, ἡ τὸσον ζηλεμένη καὶ χιτδωμένη Χαρὰ, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εὐρέθῃ ἄνθρωπος ἱκανὸς νὰ φαντασθῇ νὰ τὴν γελοιοποιήτῃ. Μῆλα ταῦτα, ἔπειτα νὰ ἐνθυμῆται ὅτι πολλὰ καὶ αὐτὴ ἐδαίξε τὸ σωματικὸν της πνεῦμα εἰς βάρος τῶν ἀπόντων. Ἡ Αἰμιλία ἦτο παρούσα, καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἠδύνατο νὰ το μαρτυρήσῃ.

— Μίς Σάμβορν, ἐνόμισεν ὅτι εἶχε καθήκον νὰ εἰπῇ ὁ κ. Πάλμερ, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ φαντασθῇ ὅτι μὲ μίαν ἀνοικτιον ἀστείδτητα, ἀλλὰ μόνον ἀστείδτητα, θὰ ἐδίδε ἀφορμὴν νὰ ἐνοχληθῇ, θὰ ἤμουν ἀσυγχώρητος καὶ θὰ με ἔτω-

πεν αἰωνίως ἢ συνείδησίς μου. . . Καὶ τώρα, ἂν μοῦ εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ κάμω τίποτε. . .

— Τὸ καλλίτερό ποῦ ἔχετε νὰ κάμετε αὐτὴν τὴν στιγμὴν; τῇ εἶπε ξηρότατα ἡ Αἰμιλία, εἶνε νὰ ἀποσυρθῇ. . .

— Μάλιστα, κύριε, προσέειπεν ἡ Δώρα, καὶ ἀρήταται μὲς μόνος, καὶ καμμετὲ μὲς τὴν χάριν τοῦ λοιποῦ νὰ μὴν ἀσχολῆσθε μ' ἐμᾶς. . .

Ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας, τὰς ὁποίας ἔκαμεν ἐντονωτέρας μία χειρονομία βασιλοσπεπιστάτης, ὁ κ. Πάλμερ ὑπεκλίθη καὶ ἐξήλθεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

ΠΗΠΤΕΙ ΚΕΡΑΥΝΟΣ!

Η ΠΛΑΚΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΑΓΓ

Αἰμιλία.

«Ὁ κ. Πάλμερ ἔφυγε σήμερον τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ Κιμπασσέτον πολὺ θὰ ἐκπλαγῶ ἂν τὸν ξαναἰδοῦμεν νὰ ἐπανελθῇ ποτέ. Ὁ πατέρας του εἶνε πολὺ ἀσχημα, λέγει, καὶ ἐπειδὴ δὲν μένουν παρὰ ὀλίγοι μόνον ἡμέραι διὰ νὰ τελειώσῃ τριμηνία, φρονεῖ ὅτι δὲν πειράζει καὶ πολὺ ποῦ φεύγει ἀπὸ τῶρα. Καλὸ ταξίδι! δὲν θὰ χολοσκάσω βέβαια ἐγὼ διὰ τὴν ἀναχώρησίν του! Ὁ Κάρλος φαντάζεται ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος φεύγει δι᾽ ἐπὶ τὸ γόνιθρον του ὁλονὲν ὠλιγοστεύειν ἀφ' οὗτο ἡ κ. Χάγκετ ἔλεγε τὴν ἰστορίαν τοῦ καπέλλου ὅπου ἐτύχαινε νὰ σταθῇ καὶ νὰ εὐρεθῇ ἄλλα σὲς κ' ἐγὼ, κυρία Φάγγ, εἰμεθα καλλίτερα πληροφορημένοι ἢ ἀναχωρήσις του εἶνε φυγή, καὶ τίποτε ἄλλο.

«Ἄν καὶ εἰς κανένα δὲν εἶπαμεν λέξιν διὰ τὴν σκηνὴν ποῦ γνωρίζετε, αὐτὸς δὲν εἶχε πλεον τὸ θάρρος οὔτε νὰ μας κυττάσῃ. Ἡ Δώρα δὲν τῷ ἀπέτεινε πλεον τὸν λόγον, ἐγὼ δὲ καὶ ἡ Χαρὰ ἐκάμναμεν ὅτι δὲν τὸν ἐγνωρίζαμεν. Ὅχι πῶς εἶχα τίποτε προσωπικῶς μαζὶ του ἄλλα δὲν ἠμποροῦσα νὰ τὸν συγχωρήσω διὰ τὴν διπροσωπίαν του πρὸς τὰς φίλας μου.

«Ἡ Δώρα εἶνε πάντοτε ἀμέριμνος καὶ γαληνία ὅπως καὶ πρὶν ἡ Χαρὰ κάμνει πῶς γελᾷ καὶ μόνῃ της διὰ τὴν ἀπογοήτευσίν της ἄλλα τὸ γέλιο της φαίνεται ψεύτικο. Ἄν ἐρωτᾶτε δι' ἐμέ, σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, εἶμαι εἰλικρινῶς εὐχαριστήμενη ποῦ ἐγλύτωσα ἀπὸ τὴν παρουσίαν του. Ἡ μαμμὰ μόλις καὶ μετὰ βίας πιστεύει ὅτι δὲν μ' ἐμελε διὰ τὴν εὐγενίαν του, καὶ με ἀγκαλιάζει, καὶ με φιλεῖ ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ, σὲν νὰ εἶχα διαφύγῃ κανένα μέγαλον κίνδυνον.»

2

Αἰμιλία.

«Πᾶσι καὶ ἡ τριμηνία ἐπὶ τέλους! Λοιπὸν, τὴν ὥρα, εἰμπορῶ νὰ σας ὁμο-

λογίσω ὅτι εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενη ἦτο ἀνυπόφορον τὸ μαρτύριον, ἰδίως μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κ. Πάλμερ. Ὁρεῖ-λω ὅμως νὰ εἰπῶ ὅτι μοῦ ἐπλήρωσε μέχρι λεπτοῦ ὅτι εἶχα νὰ λάβω. Δὲν εἶχα ἄλλως τε ἐγὼ καμμίαν ἄλλην ἀπαίτησιν.

«Εἶνε μεγάλη ἀνακούφισις τὸ ὅτι δὲν ἔχω πλεον νὰ φροντίζω καὶ διὰ τὰ ἰδικὰ μου μαθήματα, καὶ ὅτι εἰμπορῶ νὰ περ-νῶ ὅπως ἄλλοτε εὐχάριστα τὰς βραδύς μου, χωρὶς νὰ μοῦ τὰς διακόπτῃ ὁ ἐρχο-μὸς ἐνός κυρίου ἐνοχλητικοῦ καὶ γε-μάτου ἀπὸ οἰσιν καὶ ἀξιώσεις, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐμφάνισις καὶ μόνῃ ἔτρεπε τὸν Κάρλον εἰς φυγήν. Τώρα, περὶ εὐ-χάριστα μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ὥραιων βιβλίων ποῦ κάμνει ὁ Κάρλος καθὲ βράδυ, καὶ ἀκούομεν ἡ μαμμὰ κ' ἐγὼ. Εἶνε ἀληθινὰ πολὺ εὐχάριστον ν' ἀκούῃ κανεὶς, ὅταν διαβάξῃ ἓνας ἀνθρωπὸς ποῦ γνωρίζει πῶς νὰ διαβάξῃ. Ὅταν ὁ Κάρλος κλείῃ τὸ βιβλίον του, κατὰ τὰς δέκα, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχομεν ἀρχίσῃ ἀκόμη. Ὁμιλοῦμεν ὅμως καὶ ὀλί-γον πρὶν χωρισθῶμεν τὸ βράδυ. Ὁ Γούηλ Κούρις μᾶς ἔρχεται συχνά ἐγὼ προτιμῶ μυριάκις τὴν σοβαρὰν συνομι-λίαν αὐτῶν τῶν δύο νέων ἀπὸ τὸ ὁμα-δὸν πῦρ τῶν μωρολογημάτων τοῦ κ. Εὐγενίου Πάλμερ.

«Μὴ φοβῆσθε, κυρία Φάγγ, δὲν ὑπάρ-χει κίνδυνος μήπως ἀσθενήσω» εἶμαι περισσότερο δυνατὴ ποῦ ὅσον φαίνο-μαι μὲ τὸ κοντόν μου ἀνάστημα, καὶ σκοπεύω ν' ἀναπαυθῶ καλὰ-καλὰ ἕως τὸ τέλος τοῦ Μαΐου, καὶ τότε θὰ ἐξαπα-τῶ πάλιν εἰς τὸ Πωνωσσὰν ὡς διευθύν-τρια τοῦ σχολείου. Ἡ μαμμὰ μοῦ λέ-γει νὰ περιμείνω νὰ τελειώσῃ τὴν συγ-γραφήν τοῦ περιφήμου βιβλίου της, διὰ τὸ ὁποῖον τὸσον καιρὸν ἐργάζεται. Εὐ-ρίσκειται εἰς τὸ τελευταῖον τοῦ κεφα-λαίου, καὶ εἶνε πεπεισμένη ὅτι τὸ βι-βλίον αὐτὸ θὰ της φέρῃ τόσα χρήματα, ὥστε ἐγὼ θὰ μπόρῃς νὰ μείνω ὅλο τὸ καλοκατρί μὲ τὰ χεῖρά σταυρωμένα.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὴν Λίαν ἐδωκεν ἡ μαμμὰ νὰ κάμῃ μίαν διαίρεσιν μὲ μεγάλους ἀριθμοὺς, ἡ ὁποία τὴν βασανίζει πολὺ. Μίαν στιγμὴν στρέφεται μελα-χολικὴ πρὸς τὸν μικρὸν τῆς ἀδελφὸν καὶ τοῦ λέγει:

— Ἀχ, Θεοδώρη μου! πόσον πικρὰ εἶνε ἡ ζυή!

— Ζὲν τσίρω, ἀπαντᾷ ὁ Θεοδώρης, ποτὲ μοῦ δὲν ἔφαγα. . .

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς διονυσιαδὸς Πηλῆς.

*

Μεταξὺ Τάχης καὶ Τοτοῦ.

— Μα! δὲν σ' ἐγνώρισα.

— Γιατί;

— Νὰ, μοῦ φαίνεται πῶς ἄλλαξε.

— Καλὰ λές; ἄλλαξε σήμερον. . . πουνάμισο.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πηνελόπης τοῦ Ζεφύρου

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1904

Κατὰ εὐχάριστον ἔχω νὰ σας ἀναγγείλω. Πρόκειται περὶ μιᾶς καινοτομίας, τὴν ὁποίαν ἐτοιμάζω διὰ τὸ 1904. καὶ ἡ ὁποία θὰ ὠρε-λήσῃ διττῶς: Α') Ὁ ἀδελφὸς εἰς τοὺς φίλους μου εὐρύτατον καὶ ἐκπολύτατον στάδιον ἐνεργείας καὶ διακρίσεως εἰς τὸν κύκλον μας — Β') Ὁ κύ-βητος σημαντικῶς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ φύλλου καὶ θὰ συντελέσῃ πολὺ εἰς τὴν πρόδον καὶ τὴν βελτίωσιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Καθὼς βλέπετε, καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον εἶνε ἀποκλει-στικῶς πρὸς ὠφέλειάν σας.

Ἄλλ' ἰδοὺ τὸ σχέδιόν μου:

Πολλοὶ κατὰ καιροὺς μὲ ἠρώτησαν, ἂν εἶνε δυνατόν νὰ δέξωμαι καὶ συνδρομητὰς κατὰ φύλλον, παιδιὰ δηλαδὴ ποῦ δὲν εὐκολύνονται νὰ πληρῶνουν διαμῖς ἐπὶ τὰς δαρχμάς ἢ ὀκτώ φράγκα, ἀλλὰ ποῦ εἰμπορῶν προθύμοι νὰ δι-δουν 15 λεπτά τὴν ἐβδομάδα καὶ νὰγοράζουσι τὸ φύλλον τακτικὰ. Ἐσχάτως μάλιστα τὸ Μα-γνητικὸν Δάσος μοῦ ἔγραψεν, ὅτι ὑπ' αὐτὸν τὸν ὅρον εἰμπορεῖ νὰ μοῦ εὕρῃ 30-50 συνδρο-μητὰς, ἐκ τῶν συμμαθητῶν του εἰς τὸ Γυμνά-σιον. Κ' ἐσυλλογίσθη, πόσοι ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι δυσκολεύονται σήμερον νὰ ξεπληρώσων, θὰ ἐξεσπᾶθον εὐκολώτατα, ἂν ἦτο δεκτὴ κατὰ φύλλον πληρωμή. καὶ θὰ μοῦ εὕρισκαν ἄλλοι 10, ἄλλοι 20, ἄλλοι 30 καὶ ἄλλοι 50 συνδρο-μητὰς;

Ναί! ἀλλ' οἱ συνδρομηταὶ αὐτοὶ, οἱ κατὰ φύλλον, εἶνε δίκαιοι νὰ ἔχουν τὰ ἴδια δικαιώ-ματα μὲ τοὺς κοινὰς συνδρομητὰς, ἢ ἂν δὲν τα ἔχουν, θὰ τοὺς ἐλκήνῃ πλεον ἡ «Διάπλασις» ὅταν θὰ εἶνε καταδικασμένοι νὰ μένουν ἄποιοι ἀναγνώστῃ της καὶ νὰ παρακολουθοῦν τὴν ὥ-ραϊάν μας κίνησιν ἀπὸ μακρὰν;

Ἄλλα καὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα λύεται εὐκολα, ἀρκεῖ νὰ προστεθῇ ἀκόμη ἓνας ὅρος: Οἱ ἀγο-ρασταὶ τοῦ φύλλου εἰμποροῦν ἂν θέλουν ν' ἀπο-κτήσουν τὰ δικαιώματα ὅλα τοῦ συνδρομητοῦ, ἐκτὸς τοῦ Λαχείου βέβαια, διότι αὐτὸ εἶνε μόνον διὰ τοὺς προπληρόντας ἐτήσιαν συνδρο-μὴν ἐντὸς ὠριμένης προθεσμίας, — ἔξω προ-καταβάλλον, ἀπᾶς δι' ἓν ἔτος, ὁρ. ἡ φρ. γρ. 1,20, ὡς δικαίωμα συμμετοχῆς.

Πῶς σὰς φαίνεται; Δὲν εἶνε ἀπλοῦν; καὶ δὲν εἶνε δίκαιον; καὶ δὲν θὰ το δεχθοῦν προ-θύμοι οἱ οἱ εἰς εἰς θέσιν νὰ πληρώσουν ἅπας ὁρ. 1,20 καὶ 15 λεπτά τὴν ἐβδομάδα;

Ἐστὶν νομίζω κ' ἐγὼ. Καὶ δι' αὐτὸ ἀπεφά-σις νὰ εἰσαγάγω τὴν καινοτομίαν, καὶ κατέ-στρωσα ὁλόκληρον τὸ σχέδιόν της ἐνεργείας, τὸ ὁποῖον μὲ μεγάλας γραμμάς, εἶνε τὸ ἐξῆς: Ὁ ἀδελφὸς καὶ ἄλλος Δαγωνισμὸς ξεσπαθώμα-τος, — ἐκτὸς τοῦ ἡῆς ὑπάρχοντος, — πρὸς ἐγγραφτὴν συνδρομητῶν κατὰ φύλλον. Οἱ φίλοι μας, ὅσοι θὰ θελήσουν νὰ λάβουν μέρος, (καὶ ποῖος δὲν θὰ θελήσῃ;) θὰ εἶνε οὐτωπεπὶν Πρά-κτορες τῆς Διαπλάσεως, ἕκαστος εἰς τὴν πόλιν του, εἰς τὸ σχολεῖόν του, εἰς τὸν κύκλον τῶν γνωρίμων του. Εἰς τοῦ Πράκτορας αὐτοὺς θὰ στέλλω τὰ φύλλα ποῦ θὰ μοῦ παραγγέλλουν, καὶ αὐτοὶ θὰ φροντίζουν νὰ τὰ δίδουν εἰς τοὺς κατὰ φύλλον ἀγοραστὰς, καὶ αὐτοὶ θὰ μοῦ ἐμβάζουν τὸ ἀντίτιμον. Καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους θὰ βραβεύωνται μὲ τὰ ἀνάλογα βραβεῖα ὅσοι θὰ ἔχουν πωλῆσαι τὰ περισσότερα φύλλα.

Αὐτὰ ἐν ὀλίγοις. Τὰς λεπτομερείας θὰ σας τὰς εἰπω μεθ' ὅσον, ὅταν θὰ προκηρῶν τὸν νέ-ον τοῦτον Διαγωνισμόν.

Θυμωμένε Κώνων (τοῦ Πηλίου), δὲν ἔλαβα τὴν προηγουμένην σου ἐπιστολὴν καὶ δι' αὐτὸ δὲν βλέπετε παρὰ μόνον σήμερον τὸ ψευδώνυμόν σου. Τὰς λέξεις τοῦ Πηλίου τὰς ἔβαλα ἐντὸς παρενθέσεως, διότι τὸ ψευδώνυμον γίνεται μα-κρόν. Θυμωμένε Κώνων, αὐτὸ ἀρκεῖ, καὶ ἔτσι θὰ σε ὀνομάζω τοῦ λοιποῦ.

Μπαρμπα Λεοάρδε [Ε]. πραγματικῶς εἶσαι διάδοχος: — εἰς τὸ ψευδώνυμον, — ἐνδὲς πολὺ καλοῦ φίλου μου, καὶ βλέπω ὅτι βαίνει ἐπὶ τὰ ἔγνη του. Τὸ φύλλον μου, ἀπὸ τὴν Δευτέραν Περσίδον, δὲν ἐμίκρυνε καθὼς λέγεις, ἀλλὰ ἐμε-γάλωσε. Τώρα ἐκδίδεται κατ' ἐβδομάδα μὲ 8 μεγάλας σελίδας, ἐνῶ πρῶτα ἐξεδίδετο μὲ 16 μικρὰς κατὰ δεκαπενθήμερον. Ὡστε; . . . Περὶ τῆς Μίς Δούγκαν ἴσως γράψῃ καμμίαν ἐπιστολὴν ὁ κ. Φιλίδον.

Ἄπορθε, — μοῦ γράφει τὸ Ταπεινὸν Για-σεμὶ [Ε]. — ἐπῆγα νὰ ἰδῶ τὸν σκυλάθρωπον Ζὺ-Ζὺ (μὲ τὴν διαφορὰν δὲν ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου δὲν εἶχαμεν ἔριδας, ὅπως ὁ Ἀναβίς μὲ τὴν Κικίη, διότι ὅταν ἐγὼ ἐπέστρεφα ἀπὸ τὸν Ζὺ-Ζὺ, ἡ ἀδελφὴ μου εἶχε πάρῃ τὸν Τρίτον. . . ὕπνον.) Ὁ καὶ οὕτω προχωρεῖ ἡ ἐπιστολή του εὐφρεστάτῃ ἕως τὸ τέλος.

Δουκίσσα τῶν Σαλῶνων [ΕΕ], σὲ συγχαίρει διὰ τὰς λαμπρὰς ἐξετάσεις καὶ τὴν ὠραϊότητα ἐπιστολῆν. Εἶδες, ὅτι εἰς τὴν κρίσιν τῆς Π' Κυριακῆς δὲν εἰσὶν ἡ μόνῃ ποῦ ἀναφέρεται συν-τόμως. Οὐτε πταίει δι' αὐτὸ ὁ καίμενος ὁ Ἀ-ναβίς. Ἀλλ' οἱ μόνον ἂν ἦτο ὑποχρεωμένοι νὰ παραβῇ τις τὰς καλὰς ἐπιστολάς! Ἀφ' οὗτο δὴ περὶ τῶν πρώτων ἐξ ἐκείτων σωρῶν, τὰς ἄλλας, ποῦ ὁμοῖον, ποῦ ἔχουν σχεδὸν τὰ ἴδια, τὰς ἀναφέρει ἀπλῶς. Ὁ καὶ μοῦ εἶπες: διατὶ ἐγὼ νὰ μὴν εἶμαι ἀπὸ τὰς πρώτας τοῦ σωροῦ; Ὅσον γι' αὐτὸ ἐρώτησε τὴν. . . τυχὴν σου. Καὶ διὰ νὰ παρηγορηθῇς, φαντάσου ἂν ἡ τύχη σ' ἔρριπτεν εἰς τὸ καλὸν τῶν ἀχρήστων διὰ χειρὸς τῆς Κικίης! . . .

Ναί, Πλοῖον τοῦ Δουράβεως [3Ε] πόσοι εἶνε! . . . Αὕτη ἡ ὥραϊα περιγραφή της παρε-λάσεως τῶν μαθητῶν, μοῦ ὑπενθύμισε τὸν Δε-ἰμίτην, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ στρα-τὸς τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Στρατιώ-ται οἱ μαθηταὶ καὶ ὅλα τὰν τὰ βιβλία. Καὶ ἐ-πιλέγει πρὸς τὸν νιόν του: «Νὰ εἶσαι γενναῖος στρατιώτης, παιδί μου!»

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὠραίας εὐχὰς, Μυστι-ριώδης Φύσις. Ἡ ἐφημερίς «Τὰ Νέα» ἀπὸ καλωσύνης της, δηλαδὴ διὰ νὰ παρέχῃ ὑπηρε-σίαν εἰς τοὺς ἀναγνώστας της, ὅσοι εἶνε συλ-λέκται, ἀναδημοσιεύει κάποτε καὶ ἐκ τῆς «Δια-πλάσεως» ἀγγελίας περὶ ἀνταλλαγῆς Δελτα-ρίων. Καὶ ἰδοὺ πῶς ἔλαβες δελτῆρια ἀπὸ ἀν-θρώπων ποῦ το εἶδαν εἰς τὰ «Νέα», ἐνῶ σὺ ἐδημοσίευσες ἀγγελίαν μόνον εἰς τὴν «Διά-πλασιν»

Νὰ σοῦ ζήσῃ. Φίλημα

